

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Ing. P. H.,** zastoupený JUDr. Ladislavem Novotným, advokátem se sídlem tř. 9. května 1282, Tábor, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 3. 2015, č. j. 10 Af 47/2014 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 30. 3. 2015, č. j. 10 Af 47/2014 – 24, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 4. 2014, č. j. 9420/14/5000-14102-702767, kterým byl změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 6. 2013, č. j. 1269257/13/2212- 24805-304627 na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 tak, že se stěžovateli doměřuje ztráta ve výši -400.389 Kč, daň ve výši 1.473.606 Kč, daňový bonus ve výši -11.604 Kč a byla mu uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 297.042 Kč a penále z doměřené ztráty ve výši 4.003 Kč.

Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že stěžovatel vyjádřil nesouhlas s hodnocením odvolacího finančního ředitelství, že bezúplatně převedl na společnost AUTA TÁBOR, s. r. o., ve které činil jeho obchodní podíl 100 %, dne 24. 6. 2010 2/3 obchodního podílu ve společnosti ERDOM, s. r. o. Převodem této části obchodního podílu se tak podstatně zvýšila hodnota jeho obchodního podílu ve společnosti AUTA TÁBOR,

s. r. o. Proto má stěžovatel za to, že bezplatný převod uvedeného obchodního podílu by z daňového hlediska neměl být posuzován jako darování ve prospěch společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o., ale měl být posouzen podle ust. 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a měl být oceněn ve smyslu odst. 7 písm. c) citovaného ustanovení. Podle krajského soudu je tedy rozhodné posouzení, v jakém režimu stěžovatel převedl svůj obchodní podíl ve společnosti ERDOM, s. r. o. na společnost AUTA TÁBOR, s. r. o. Při hodnocení této právní otázky vycházel krajský soud zejména z notářského zápisu ze dne 24. 6. 2010, č. NZ 117/2010, podle něhož společnost AUTA TÁBOR, s. r. o. výslovně prohlásila, že předmět převodu přijímá, přičemž si je vědoma toho, že se v plném rozsahu jedná o dar práva. Odkázal také na zjištění správce daně, že valná hromada této společnosti nerozhodla o vkladu stěžovatele do základního kapitálu a že účetně byl evidován pouze nákup obchodního podílu od P. H. Pokud jde o stěžovatelem tvrzený vklad do základního kapitálu, krajský soud poukázal na to, že o této skutečnosti by musel být pořízen notářský zápis ve smyslu ust. § 127 odst. 4 a § 125 odst. 1 písm. e) zákona č. 513/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), který by musel být založen ve sbírce listin v obchodním rejstříku. To se však nestalo, a proto se krajský soud ztotožnil se závěrem finančních orgánů že se jednalo o dar podle občanského zákoníku a nikoli o převod obchodního podílu a vklad do společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. Předmětný bezúplatný převod obchodního podílu tudíž nebylo jiným plněním ve prospěch vlastního kapitálu, které by bylo způsobilé ovlivnit nabývací cenu obchodního podílu v obchodní společnosti ve smyslu ust. § 24 odst. 7 zákona zákon o daních z příjmů. Dále se krajský soud zabýval výší nabývací ceny obchodního podílu ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. Ze správního spisu zjistil, že stěžovatel nabyl obchodní podíl ve výši 1/3 ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. po zemřelém Ing. F. H. Protože obvyklá cena obchodního podílu byla v dědickém řízení stanovena v částce 100.000 Kč, na stěžovatele připadla částka 33.333,33 Kč. Zbývající části obchodního podílu ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. stěžovatel nabyl bezúplatným převodem od spoluvlastníků JUDr. B. H. a P. H. Protože stěžovatel na výzvu k prokázání nabývací ceny částí obchodního podílu nabytého od spoluvlastníků sdělil, že jeho cena činí 6.000.000 Kč, jak ji stanovila ohledně své části obchodního podílu JUDr. B. H., správce daně dospěl ke správnému závěru, že neprokázal nabývací cenu obchodního podílu podle zvláštního právního předpisu. Protože stěžovatel nabyl 2/3 obchodního podílu na základě darovací smlouvy, je ve smyslu ust. § 24 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů nabývací cenou ta cena, která byla stanovena podle zákona o oceňování majetku. Správce daně provedl místní šetření u společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. a zjistil, že ke dni, kdy stěžovatel získal 2/3 obchodního podílu, se vlastní kapitál této společnosti nacházel v záporných hodnotách. Krajský soud, stejně jako správní orgány, tudíž dospěl s odkazem na ust. § 23 odst. 1 zákona č. 151/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o oceňování majetku“), ve spojení s ust. § 24 odst. 7 zákona o daních z příjmů k závěru, že nabývací cena obchodního podílu, která byla předmětem daru, činila ke dni darování 0 Kč. Proto je správný závěr správce daně, že stěžovatel prokázal nabývací cenu obchodního podílu ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. pouze ve výši 33.333,33 Kč. Podle ust. § 23 odst. 1 zákona o oceňování majetku se vždy podíl v obchodní společnosti ocení podílem na čistém obchodním jmění v účetní hodnotě podle jeho stavu ke dni ocenění. Tuto cenu však stěžovatel neprokázal.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti nejprve poukázal na to, že převodem jeho obchodního podílu ve společnosti ERDOM, s. r. o. na společnost AUTA TÁBOR, s. r. o. se podstatně zvýšila hodnota jeho obchodního podílu právě ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. Důsledkem toho pak byla výše úplaty za převod jeho obchodního podílu ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o., kterou se mu v roce 2011 podařilo sjednat. Krajský soud i správní orgány posoudily bezúplatný převod obchodního podílu stěžovatele z daňového hlediska jako darování, ale podle stěžovatele měl být předmětný převod posouzen podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů jako výdaj (náklad) na dosažení zdanitelného plnění, který měl být ze zjištěného základu daně odečten, neboť se jedná o tzv. jiné plnění ve prospěch vlastního kapitálu. Převodem obchodního podílu stěžovatel nepřišel o tento majetek, pouze se změnil způsob, jakým ho kontroloval. Na rozdíl od darování, kde dárce nezískává za poskytnutí daru žádnou majetkovou protihodnotu, dochází v případě bezúplatného vkladu společníka do společnosti ke zvýšení hodnoty obchodního podílu, což se následně může projevit v ceně prodávaného obchodního podílu. Stěžovatel také označil za nesprávný závěr krajského soudu, že vklad obchodního podílu nebyl ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. evidován. Tato společnost v roce 2010 ocenila a zaúčtovala společnost ERDOM, s. r. o. v hodnotě 14.925.000 Kč jako „podíly v ovládaných a řízených osobách“. Účetnictví společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. bylo následně auditováno. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Odvolací finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti zrekapitulovalo průběh správního řízení a poukázalo na zjištěné skutečnosti a podklady, z nichž správní orgány vycházely. V daném případě nebylo možné bezúplatný převod podílu stěžovatele ve společnosti ERDOM, s. r. o. na společnost AUTA TÁBOR, s. r. o. považovat *„za jiná plnění ve prospěch vlastního kapitálu“*, která by byla způsobilá ovlivnit nabývací cenu podílu ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. ve smyslu ust. § 24 odst. 7 zákona o daních z příjmů, jak stěžovatel opakovaně tvrdil. Odvolací finanční ředitelství považuje za zcela legitimní závěr, že stěžovatel prokázal nabývací cenu podílu v obchodní společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. jen ve výši 33.333,33 Kč. V tomto kontextu odvolací finanční ředitelství poukázalo na ust. § 23 odst. 1 zákona o oceňování majetku, podle kterého se podíl v obchodní společnosti ocení podílem na čistém obchodním jmění v účetní hodnotě podle jeho stavu ke dni ocenění. Tato cena nebyla stěžovatelem prokázána. Jeho tvrzení, že účetnictví společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. bylo *„auditováno“*, resp. poukaz na jednotlivé účetní operace, odvolací finanční ředitelství nepovažuje za způsobilé jakkoliv ovlivnit výsledek daňového řízení. Na základě výše uvedeného tak navrhlo, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu správce daně v rámci vyhledávací činnosti zjistil, že stěžovatel v roce 2011 prodal svůj obchodní podíl ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. Doba mezi nabytím a prodejem obchodního podílu byla kratší než 5 let, a tudíž se v

případě příjmů z tohoto prodeje jednalo o zdanitelné příjmy podle ust. § 10 zákona o daních z příjmů, které měl stěžovatel uvést v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob, což však neučinil. Správce daně proto zahájil dne 4. 10. 2012 kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011. Podle usnesení Okresního soudu v Táboře ze dne 10. 1. 2008, č. j. 24 D 736/2007 - 210 se stěžovatel, JUDr. B. H. a P. H. stali podílovými spoluvlastníky obchodního podílu ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. po zemřelém Ing. F. H., a to rovným dílem. Obvyklá cena tohoto obchodního podílu byla stanovena částkou 100.000 Kč. Podle notářského zápisu ze dne 4. 2. 2009, č. NZ 28/2009, došlo k uzavření dohody o zrušení podílového spoluvlastnictví a k jeho vypořádání tak, že výlučným vlastníkem společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. se stal stěžovatel, přičemž JUDr. B. H. a P. H. prohlásili, že z jejich strany se jedná o dar práva přímému potomkovi a sourozenci. Stěžovatel pak dne 10. 11. 2011 uzavřel se společností Táborské automobily, s. r. o. smlouvu o převodu obchodního podílu společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. za kupní cenu 17.500.000 Kč. Část kupní cesty ve výši 500.000 Kč byla uhrazena před uzavřením smlouvy, další část byla uhrazena ve výši 4.000.000 Kč dne 14. 11. 2011 a ve výši 6.000.000 Kč dne 12. 12. 2011. Zbývající část kupní ceny ve výši 7.000.000 Kč má být uhrazena ve splátkách do roku 2017. Stěžovatel v průběhu daňové kontroly uvedl, že v dědickém řízení po Ing. F. H. nabyl 1/3 obchodního podílu ve společnosti ERDOM, s. r. o. a na základě darovací smlouvy ze dne 24. 6. 2010 nabyl od JUDr. B. H. 1/3 obchodního podílu v této společnosti, jejíž kapitál k tomuto datu činil 14.854.000 Kč. Tyto 2/3 obchodního podílu následně vložil do společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. Protože stěžovatel poté v roce 2011 prodal svůj 100 % obchodní podíl ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. společnosti Táborské automobily, s. r. o., správce daně na základě uvedených skutečností učinil závěr, že stěžovatel obdržel v roce 2011 příjem ve výši 10.500.000 Kč, přičemž se jednalo o příjem podle ust. § 10 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů z převodu účasti na společnosti s ručením omezeným. Za výdaj při prodeji obchodního podílu ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. uznal správce daně nabývací cenu tohoto podílu ve výši 100.000 Kč, přičemž vycházel z ocenění obchodního podílu v dědickém řízení a při vypořádání podílového spoluvlastnictví dědiců. Správce daně seznámil stěžovatele s výsledkem kontrolního zjištění dne 18. 4. 2013. Ve vyjádření ze dne 3. 5. 2013 vyslovil stěžovatel nesouhlasné stanovisko s výsledkem kontrolního zjištění, avšak žádné důkazní návrhy neuvedl. Dne 11. 6. 2013 byla se stěžovatelem projednána zpráva o daňové kontrole, ke které se stěžovatel nevyjádřil. Dne 20. 6. 2013 byl vydán dodatečný platební výměr, kterým byla stěžovateli doměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 2011 ve výši 1.463.616 Kč, daňová ztráta ve výši - 400.389 Kč a byl mu doměřen daňový bonus ve výši - 11.604 Kč. Zároveň byla stěžovateli stanovena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 295.044 Kč a penále z doměřené ztráty 4.003 Kč. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru se stěžovatel odvolal. Odvolací finanční ředitelství vyzvalo stěžovatele k prokázání nabývací ceny 2/3 obchodního podílu ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. Na tuto výzvu stěžovatel předložil vyjádření JUDr. B. H. o ceně 1/3 obchodního podílu ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o., v němž vyčíslila jeho cenu v částce 6.000.000 Kč. K nabývací ceně 1/3 obchodního podílu ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o., kterou nabyl od P. H., se stěžovatel nevyjádřil. Odvolací finanční ředitelství pak napadeným rozhodnutím změnilo rozhodnutí správce daně tak, jak je výše uvedeno.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížní námitkou, zda měl být bezúplatný převod obchodního podílu stěžovatele ve společnosti ERDOM, s. r. o. na společnost AUTA TÁBOR, s. r. o. posouzen podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů jako výdaj (náklad) na dosažení zdanitelného plnění, který měl být ze zjištěného základu daně odečten. Pro posouzení této stížní námitky je rozhodný obsah notářského zápisu ze dne 24. 6. 2010, č. NZ 117/2010, podle něhož stěžovatel bezúplatně převedl 2/3 obchodního podílu ve společnosti ERDOM, s. r. o. na společnost AUTA TÁBOR, s. r. o, která předmět převodu přijala s tím, že výslovně prohlásila, že *„Ing. P. H. jménem AUTA TÁBOR s.r.o. výslovně prohlašuje, že si je plně vědom toho, že ze strany převodce se v plné rozsahu jedná o dar práva"*. Je tedy nesporné, že se nejednalo o vklad obchodního podílu do společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o., ale o bezúplatný převod spoluvlastnického podílu ve společnosti ERDOM s. r. o. na tuto společnost. Tento právní úkon tak nelze považovat za vklad obchodního podílu ve smyslu ust. § 24 odst. 7 písm. b) zákona o daních z příjmů, neboť nedošlo ke zvýšení základního kapitálu společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. O tom svědčí také skutečnost, že valná hromada společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. nerozhodovala o vkladu stěžovatele do základního kapitálu. Pokud by se skutečně jednalo o vklad ve prospěch základního kapitálu, jak tvrdí stěžovatel, musel by být o této skutečnosti pořízen notářský zápis ve smyslu ust. § 127 odst. 4, resp. § 125 odst. 1 písm. e) obchodního zákoníku, který by musel být založen ve sbírce listin obchodního rejstříku v souladu s ust. § 38i odst. 1 písm. a) obchodního zákoníku. Nic takového prokázáno nebylo. Proto je podle názoru Nejvyššího správního soudu správný závěr krajského soudu, resp. správních orgánů, že se jednalo o darování obchodního podílu stěžovatele ve společnosti ERDOM, s. r. o. Tento bezúplatný převod obchodního podílu tak nelze považovat za jiné plnění ve prospěch vlastního kapitálu, jež by bylo způsobilé ovlivnit nabývací cenu obchodního podílu v obchodní společnosti ve smyslu ust. § 24 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Uvedený závěr vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu v provedeném dokazování, přičemž stěžovatel svá tvrzení, jimiž tento závěr rozporoval, neprokázal. Nejvyšší správní soud v tomto kontextu zdůrazňuje, že daňové řízení, není založeno na zásadě vyšetřovací, ale je povinností daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 – 125, ze dne 6. 3. 2007, č. j. 2 Afs 148/2006 - 54, nebo ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009 - 83).

V návaznosti na výše uvedený závěr se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou prokázání nabývací ceny obchodního podílu ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o.

Podle ust. § 10 odst. 6 zákona o daních z příjmů u příjmů z převodu účasti společníka na obchodní společnosti se za výdaj považuje nabývací cena podílu.

Podle ust. § 24 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů se nabývací cenou podílu na obchodní společnosti pro účely tohoto zákona rozumí pořizovací cena majetkové účasti v případě nabytí podílu koupí nebo cena stanovená podle zvláštního právního předpisu o oceňování majetku (tj. zákon o oceňování majetku) ke dni nabytí v případě nabytí podílu zděděním nebo darováním.

Podle obsahu správního spisu stěžovatel nabyl 1/3 obchodního podílu ve společnosti AUTA TÁBOR, s.r.o. v dědickém řízení a obvyklá cena obchodního podílu v

této společnosti byla stanovena částkou 100.000 Kč, podle usnesení Okresního soudu v Táboře ze dne 10. 1. 2008, č. j. 24D 736/2007 - 210. Proto hodnota 1/3 obchodního podílu připadající na stěžovatele činila 33.333,33 Kč. Zbývající části obchodního podílu stěžovatel nabyl od JUDr. B. H. a P. H., kteří výslovně prohlásili, že se jedná o dar práva stěžovateli. Stěžovatel na výzvu správce daně k prokázání nabývací ceny těchto podílů sdělil částku 6.000.000 Kč, a to pouze ve vztahu k části obchodního podílu nabytému od JUDr. B. H., zatímco ve vztahu k části obchodního podílu od P. H. žádnou hodnotu neuvedl. Takové sdělení stěžovatele však není možné považovat za řádné prokázání nabývací ceny podílu ve smyslu ust. § 10 odst. 6 a § 24 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů, jak správně vyhodnotil krajský soud i správní orgány. Stěžovatel tedy neprokázal nabývací cenu obchodního podílu podle zvláštního právního předpisu. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že správce daně ve snaze zjistit všechny rozhodné skutečnosti provedl u společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. místní šetření za účelem zjištění jejího vlastního kapitálu, a to ke dni, kdy stěžovatel nabyl obchodní podíl od JUDr. B. H. a P. H. Podle ust. § 23 odst. 1 zákona o oceňování majetku se podíl v obchodní společnosti, vždy ocení podílem na čistém obchodním jmění v účetní hodnotě podle jeho stavu ke dni ocenění. Správce daně při tomto místním šetření zjistil, že k uvedenému dni byl vlastní kapitál společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. v záporných hodnotách, a proto dospěl s odkazem na ust. § 23 odst. 1 zákona o oceňování majetku ve spojení s ust. § 24 odst. 7 zákona o daních z příjmů, k závěru, že nabývací cena obchodního podílu společnosti AUTA TÁBOR s. r. o., dosahovala ke dni darování částku 0 Kč (zápornou hodnotu vlastního kapitálu uvedená společnost vykazovala od roku 2003 do konce roku 2009). Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem krajského soudu, že stěžovatel prokázal nabývací cenu obchodního podílu ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. pouze ve výši 33.333,33 Kč.

Namítal-li stěžovatel, že je nesprávný závěr krajského soudu, že předmětný vklad obchodního podílu nebyl ve společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. evidován, Nejvyšší správní soud považuje i tuto námitku za nedůvodnou. Společnost AUTA TÁBOR, s. r. o. v roce 2010 o vkladu stěžovatele do vlastního kapitálu neúčtovala. Za tohoto stavu je tedy podstatné, že bezúplatný převod podílu stěžovatele ve společnosti ERDOM, s. r. o na společnost AUTA TÁBOR, s. r. o. nelze považovat za jiné plnění ve prospěch vlastního kapitálu, které by ovlivňovalo nabývací cenu podílu na společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. ve smyslu ust. § 24 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Tvrzení stěžovatele týkající se provedeného auditu účetnictví společnosti AUTA TÁBOR, s. r. o. a jejích účetních operací, není v komparaci s výše uvedeným skutkovým a právním hodnocením věci relevantní.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků

náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a odvolacímu finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 21. ledna 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu